

■ Ἦταν πάντοτε «ἀδέκαρος», γιατί ἦταν πολὺ φιλόπτωχος!

Ὁ νέος Ἅγιος Νικόλαος* (ὁ Πλανᾶς, 1851—† 19.2.1932).

— Μὰ τὸν εὐλογημένον! Νὰ μὴν κοιτάξει κὰν τί εἶχα βάλει στὸ κλειστὸ φάκελο; Ὅπως ἦταν κλειστὸ, ἀμέσως τὸ ἔδωσε σὲ μιὰ φτωγὴ ποὺ τὸν περίμενε. Καὶ εἶχα βάλει στὸ φάκελο ἓνα σεβαστὸ ποσόν!

Αὐτὰ διηγήθηκε ἓνας πιστὸς ποὺ τὸν εὐλαβεῖτο, ὁ Γεώργιος Στέλλας, καὶ εἶχε ζητήσει νὰ τοῦ διαβάσει τὴν Παράκληση τῆς Παναγίας.

• **Ναί!** Ὁ εὐλογημένος δὲν κρατοῦσε τὰ λεγόμενα «τυχερά» οὔτε ὅ,τι χρήματα τοῦ ἔδιναν τὰ πνευματικὰ του τέκνα, γιὰ νὰ τὰ δίνει στοὺς γνωστοὺς καὶ ἀγνωστούς φτωχοὺς ποὺ κατέφευγαν σ' αὐτόν. Ἰδιαίτερα βοηθοῦσε νεαρὲς χῆρες μὲ μικρὰ παιδιά, ὥστε ἡ φτώχεια νὰ μὴν τὶς ἐξωθεῖ στὴ διαφθορά. Εἶχε ὀρίσει ἐπίδομα «μηνιάτικο» γι' αὐτὲς καὶ συχνὰ περίμεναν τὰ παιδιά τους τὸν Παπποῦ νὰ τελειώσει τὴ θ. Λειτουργία, γιὰ νὰ πάρουν τὸ ἐπίδομα.

• **Κάποτε** μπῆκε σ' ἓνα TAXI, χωρὶς νὰ ἐλέγξει ἂν ἔχει χρήματα, καὶ στὸ τέλος ψαχνόταν, χωρὶς νὰ βρίσκει... δεκάρα! Τότε ὁ ταξιτζῆς, ποὺ δὲν τὸν καλοῆξερε τοῦ εἶπε: —Δὲν εἶσαι σὺ ὁ παπα-Νικόλας στὸν Ἅγιαννὴ Βουλιαγμένης; —Ναί, παιδί μου, ἐγὼ εἶμαι. —Ἔ, τότε, δὲν θέλω χρήματα. Μόνο τὴν εὐχή σου θέλω.

Εἶχε ἀκούσει ὁ ταξιτζῆς ἀπὸ συναδέλφους του, ποὺ γνώριζαν τὸν Γέροντα, ὅτι φιλονεικοῦσαν μεταξύ τους ποῖος νὰ τὸν πρωτοπάρει χωρὶς χρήματα, γιατί ἡ εὐχὴ καὶ ἡ εὐλογία του τοὺς ἔφερνε πολλὴ δουλειά!

• **Κάποτε** ἄλλοτε, πού μπῆκε στὸ λεωφορεῖο τῆς γραμμῆς καὶ τὰ πνευματικά του τέκνα, πού τὸν συνόδευαν, ἔσπευσαν νὰ πληρώσουν τὸ εἰσιτήριό του, ὁ εἰσπράκτορας δὲν τὸ δέχθηκε. — Ἔχω ἐντολὴ ἀπὸ τὸν ἰδιοκτήτη νὰ μὴν παίρνω εἰσιτήριο γιὰ τὸ Γέροντα παπα-Νικόλα οὔτε καὶ ἀπὸ τοὺς συνοδούς του!

• **Σύντομο βιογραφικό του.** Ἦταν Νάξιος τὴν καταγωγὴ καὶ ἔγγαμος Ἱερέας, πού χήρευσε νέος, ἐνῶ εἶχε γιό, πού ἀνέλαβε ἡ ἀδελφή του καὶ ἔγινε γιατρὸς εὐλαβῆς. Στὴν Ἀθήνα ἐφημέρευε στὸν παλαιὸ καὶ μικρὸ τότε Ἱ. Ναὸ Ἁγίου Ἰωάννη Βουλιαγμένης. (Σῶζεται τὸ Ἱερό του, πού, ἐνῶ προσπαθοῦσαν νὰ τὸ κατεδαφίσουν χάρι τῆς λεωφόρου, δὲν μποροῦσαν, γιατί **ἔβγαζε φλόγες!**).

• **Λειτουργοῦσε καθημερινὰ ἐπὶ 52 χρόνια,** μάλιστα στὸ Ναῦδριο τοῦ Ἁγίου Ἐλισαίου στὴν Πλάκα καὶ σὲ ἄλλα μικρὰ ἐκκλησιάκια, μὲ συνήθειες ἱερογάλτες τοὺς εὐλαβεῖς Σκιαθιώτες Λογοτέχνες καὶ ἐξαδέλφους Ἀλέξανδρο Παπαδιαμάντη καὶ Ἀλέξανδρο Μωραϊτίδη**.

Οἱ θ. Λειτουργίες, ἄλλα καὶ οἱ ἰ. Ἀκολουθίες κρατοῦσαν ἀρκετὲς ὥρες, γιατί μνημόνευε χιλιάδες ὀνόματα Ζώντων καὶ Κεκοιμημένων. Ἦταν οὐράνιος ἄνθρωπος καὶ ἐπίγειος ἄγγελος! Πολλὲς φορές μικρὰ παιδιὰ τὸν ἔβλεπαν στὴ θ. Λειτουργία νὰ μὴν πατάει στὸ ἔδαφος καὶ ἔλεγαν: «**Ὁ Παππὸς θὰ πέσει!**». Χάρη στὴν καθαρότητα, τὴν ταπείνωση καὶ τὴ φιλοπτωχία του ἀξιώθηκε νὰ τελεῖ Θαύματα, τόσο ἐνόσω ζοῦσε, ὅσο καὶ μετὰ τὴν ὀσιακὴ Κοίμησή του...

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

(*) Περιόδ. «Ἑλληνορθόδοξη Πολύτεκνη Οἰκογένεια», ἀρ. 129/Μάρτιος 2011, σελ. 29. Ἐπιμέλ. ἡμετ.

(**) Ὁ Ἀλέξανδρος Παπαδιαμάντης ἦταν **4ος ἀπὸ 9 ἀδελφία**, υἱὸς Ἱερέως, ἐνῶ ὁ Ἀλέξανδρος Μωραϊτίδης, πού ἦταν Ἀκαδημαϊκός, ἔγινε Μοναχὸς Ἀνδρόνικος!